

Список використаних джерел:

1. Державний екзамен з кримінального права у питаннях та відповідях: навч. посіб. / уклад. Плужнік О.І., Конопельський В.Я., Гритенко О.А., Луріс В.Г. Одеса: ОДУВС, 2018. 270 с.
2. Концептуальні засади нової редакції Кримінального кодексу України: матеріали міжнар. наук. конф., м. Харків, 17–19 жовт. 2019 р. / редкол.: В.Я. Тацій (голов. ред.), А. П. Гетьман, Ю. В. Баулін та ін. Харків : Право, 2019. 500 с.
3. Кримінальне право України. Загальна та Особлива частини (у схематичних діаграмах) : посібник / за ред. А. В. Савченко, Ю. Л. Шуляк. К. : «Центр учбової літератури», 2015. 312 с.
4. Кримінальне право. Загальна частина. : навч. посіб. (в схемах) / за ред. В. О. Меркулова. Одеса : ОДУВС, 2013. 511 с.
5. Лукашевич С.Ю. Правові засади участі громадськості у протидії рецидивній злочинності. URL: http://dspace.nlu.edu.ua/bitstream/123456789/9734/1/Lukashevych_27-33 (дата звернення: 20.03.2021).
6. Навроцький В. О. Інтерпретація злочинності вустами теперішніх очільників органів кримінальної юстиції України. Сучасна криминологія: досягнення, проблеми перспективи : матеріали Міжнар. наук. конф., присвяч. 50-річчю каф. криминології та кримінально-виконавчого права (Харків, 9 грудня 2016 р.). Харків : Право, 2016. 236 с.
7. Орловський Р.С. Теорія та практика кримінально-правової кваліфікації : лекції. Харків : Право, 2018. 368 с.
8. Пенітенціарний і постпенітенціарний рецидив. Наукові праці Національного університету «Одеська юридична академія». Том XXIV. Одеса: Видавничий дім «Гельветика», 2019. С. 120-125
9. Стрижевська А. А. Сукупність злочинів за кримінальним правом України. Одеса: Фенікс, 2011. 345 с.

Мазур Марина Іванівна

курсант 3-го курсу інституту №3
Національної академії внутрішніх справ
Науковий керівник: **Павловська А.А.**
доцент кафедри кримінального права,
кандидат юридичних наук, доцент

**ГРОМАДСЬКА БЕЗПЕКА ЯК ОБ'ЄКТ КРИМІНАЛЬНО-
ПРАВОВОЇ ОХОРОНИ**

Однією з найважливіших умов забезпечення прав і свобод людини, недоторканності її життя та здоров'я, власності, інших суспільних інтересів є охорона громадської безпеки в країні. Тому вона вперше в історії України віднесена законодавцем до числа самостійних важливих стрижневих цінностей (об'єктів), правове забезпечення охорони яких має своїм

завданням Кримінальний кодекс України (ст. 1), а в його Особливій частині вперше передбачена відповідальність за посягання на цей об'єкт у самостійному розділі. [1]

Громадська безпека є елементом, складовою національної безпеки України, яка визначається в Законі «Про основи національної безпеки України» як «захищеність життєво важливих інтересів людини і громадянина, суспільства і держави, за якої забезпечуються сталий розвиток суспільства, своєчасне виявлення, запобігання і нейтралізація реальних та потенційних загроз національним інтересам».

Відбиваючись у суспільній психології, громадська безпека утворює такий стан суспільної свідомості, такий соціальний настрій, який характеризується відсутністю загроз життю і здоров'ю, свободі, недоторканності та безпеці людей, власності та іншим цінностям, люди почувають себе в безпеці, є вільними від страху. Громадська безпека утворює атмосферу громадського спокою, обстановку впевненості в надійності та ефективності захисту від їх кримінальних правопорушень, у наявності для цього відповідних гарантій, відчуття безпеки, на яку можна покластися, у якій упевнені, яка заспокоює. Зворотною стороною потреби в громадській безпеці є стан громадського неспокою, стурбованості в надійній охороні спільноти, відчуття незахищеності від протиправних посягань, наявності небезпеки, загроз для життя, здоров'я, майна та інших цінностей, почуття втрати безпеки, її відсутності, страх за життя і майно тощо.[2]

Кримінальні правопорушення проти громадської безпеки належать до числа найбільш небезпечних та розповсюджених в Україні, оскільки створюють загрозу життю і здоров'ю людей, власності, довілі, нормальній діяльності підприємств, установ та організацій. Відповідно родовим об'єктом цих кримінальних правопорушень є громадська безпека – це безпека від джерел підвищеної небезпеки, а саме: злочинних організацій, терористичних груп та інших злочинних об'єднань, зброї, предметів, що становлять підвищену небезпеку для оточення, вогню тощо

На кваліфікацію кримінальних правопорушень проти громадської безпеки впливає предмет, які мають бути придатними руйнувати, спричинити тілесні ушкодження чи смерть людині, заподіювати значну матеріальну шкоду. У випадку відсутності цієї ознаки, поводження з такими предметами не може спричинити шкоду громадській безпеці.

Об'єктивна сторона характеризується активними діями проти громадської безпеки. Деякі кримінальні правопорушення мають усічені (створення злочинної організації, банди, терористичної організації чи групи тощо) або матеріальні (недбале зберігання вогнепальної зброї чи бойових припасів, порушення встановлених законодавством вимог пожежної безпеки тощо) склади. Для таких кримінальних правопорушень також обов'язковим є наявність причинного зв'язку між діянням та суспільно-небезпечним наслідком.[3]

На мою думку, найбільш важливим у боротьбі зі злочинністю та зміцненні громадської безпеки є викриття та усунення умов, що сприяють скоєнню кримінальних правопорушень. Тому слід якісно підготувати правоохоронні органи до справжньої боротьби із серйозними злочинами та правопорушеннями як через слабе технічне оснащення і низький рівень оперативно-розшукової роботи, так і через відсутність сучасних можливостей пошуку та закріплення доказів, проведення багатьох експертиз. Позитивні результати можуть бути отримані лише за умов послідовної демократизації усіх сфер життя, коли закони та діяльність правоохоронних органів надійно оберігають встановлений порядок управління, гідність особи, безпеку громадян, створюють належні умови для їх праці, відпочинку та побуту.[4]

Підсумовуючи вищевикладене, я вважаю, що громадська безпека є необхідною умовою та органічною складовою цивілізованого способу життя, успішного функціонування суспільства і держави, її інститутів, де охорона громадської безпеки повинна базується на правовому вихованні громадян, роз'ясненні їм чинного законодавства, їх прав та обов'язків, формуванні свідомого та добросовісного ставлення до законів, підвищенні правової культури. Поряд з цим в формуванні стабільної громадської безпеки важливе місце займає організаційна діяльність державних органів, в тому числі правоохоронних, що спрямована на припинення правопорушень, виявлення правопорушень та встановлення осіб, що їх скоїли, застосування до правопорушників визначених законом заходів.

Список використаних джерел:

1. Борисов В. І. Кримінальне право України. Особлива частина : підручник / В. І. Борисов, В. Я. Тацій, В. І. Тютюгін та ін. 5-те вид., переробл. і допов. Харків: Право, 2015. 680 с.
2. Соколовський В. Л. Об'єкт злочинів проти громадської безпеки / В. Л. Соколовський // Науковий вісник Херсонського державного університету. – 2015. – № 4. – Т. 3. – С. 49–53.
3. Хавронюк М. І. Довідник з Особливої частини Кримінального кодексу України / М. І. Хавронюк. — К.: Істина, 2004. — 504 с.
4. Джужа О. М. Науково-практичний коментар Кримінального кодексу України / Д.С. Азаров, В.К. Грищук, А.В. Савченко; За заг. ред. О. М. Джужі, А. В. Савченка, В. В. Чернея; НАВС. К.: Юрінком Інтер, 2016. 1064 с.